

Presinszky Ágnes

**A Hidaskúrti Alapiskola és Óvoda magyar-történelem szakos tanára,
Feketenyéken él; e-mail: agnes.presinszky@centrum.sk**

A Katedra Történelemverseny múltja és jelene

A Katedra Történelemversennyel való kapcsolatom még kezdő pedagógusként indult, amikor is a Vágai Alapiskola csapatával bekapcsolódtunk a versenybe, s elsőre az országos döntőben találtuk magunkat. Aztán még párszor rész vettünk a versenyen, majd számomra pár éves szakmai szünet – anyasági szabadságolás – következett, aminek eredményeként a versenyben sem vettünk részt. 2012 szeptemberében telefonon keresett meg kedves ismerősöm, Petres Csizmadia Gabriella – aki most már a lap vezető szerkesztője –, hogy nem vállalnám-e el a Katedra Történelemverseny szerkesztését, feladatainak készítését, javítását, a verseny szervezésének lebonyolítását. Nem hagyott sok időt a gondolkodásra, hiszen alighogy rábólintottam a kérésre, délután már Hodossy Gyulával egyeztettem a versennyel kapcsolatos tudnivalókról. A kihívást egy kissé félve, de nagy örömmel vállaltam, hisz lehetőséget nyújtott arra, hogy a magyar történelem szeretét, mélyebb megismerésének igényét másokban is megerősítem.

Személyem nem kis fejtörést okozott a történelemversenyben már jó ideje részt vevő kollégáknak, felkészítő tanároknak. Valóban az ismeretlenségből léptem elő, bár elhivatottságom és a történelem iránti szeretetem már egész gyermekkorom óta elkísér, ha megengednek ennyi személyeskedést. Ahogy mondani szokták, nem volt könnyű dolgom, hiszen egy nagy múltú verseny gépezetébe csöppentem bele – és próbáltam a lehető leggyorsabban beilleszkedni.

A Katedra Történelemversenyt a 1997/98-as tanévben indította útjára Simon Attila, amikor is a honfoglalás és

az Árpád-kori Magyarország történetének ismeretéről kellett bizonytságot adnia a 7 fordulón át kitartó 26 iskola 360 diákjának. Simon Attila 6 éven át szerkesztette a Történelemverseny feladatait. A 2004/05-ös tanévtől a verseny szerkesztésének stafétáját Földes József vette át, aki a 2011/12-es tanév végéig tett eleget e nemes felkérésnek. Én tőle „örököltem meg” a verseny szerkesztésének jogát.

Az első szerkesztői évem elején egy kis kutatást végeztem, mely történelmi kort lenne a legérdekesebb feldolgoznom. Az előző évek feladatainak átnézése után – a folytatólagosság elvének megtartása végett – úgy döntöttem, hogy az Anjou-kori Magyarország történelméből állítok össze lehetőleg igényes, de ugyanakkor érdekes feladatokat. Nem titkolom, örültem annak, hogy épp ez a korszak volt a soron következő, ugyanis számomra egyik legkedvesebb időszaka ez a magyar történelemnek. Kezdő szerkesztőként egy kissé megnyugtató az a tudat, hogy olyan témát kell feldolgoznom, amely közel áll szívemhez, s így könnyebbnek érezhettem a rám nehezedő felelősség súlyát.

De a verseny szerkesztésének elvállalásával nemcsak új feladatokat és kihívásokat kaptam, hanem ezzel együtt sok minden mást is...

Elsősorban egy élő és igazi közösséget, amelyet a versenyben ekkorra már régóta részt vevő tanárok, csapatok és iskolák alkottak. Alkalmam volt megismerni azokat az embereket, akik a verseny elindítása óta rendszeresen részt vettek rendszerint több csapattal is a verseny fordulójában – vannak köztük fiatal tanárok, középkorúak és olyanok

is, akik azóta már nyugdíjba vonultak. Szinte meglepve, de ugyanakkor egy kicsit megilletődve tapasztaltam, hogy e kollégák – a történelem elszánt hívei – között milyen mély kölcsönös megbecsülés és tisztelet uralkodik. A felkészítő tanárok java része régi ismerősként köszöntötte egymást az országos döntők során. S közülük is kiemelkedik az a néhány kolléga, aki a verseny elindítása óta állandó résztvevője az országos döntőnek is. Az ő csapataik évről évre kimagasló teljesítményt nyújtottak, ezért e kollégák már otthonosan mozogtak az országos döntők rohanó forgatagában is: olyan természetességgel segítettek be a szervezési gondok leküzdése és a feladatok javítása során, mintha egy rég begyakorolt séma szerint mindenki tisztában lett volna a rá háruló feladattal a verseny döntőjének lebonyolítása során. A döntő végeztével jólesett kollégáim pozitív visszajelzése is, amely különösen az első szerkesztői évem után erősített meg abban, hogy a megkezdett munkát folytatni kell, hiszen nagy igény mutatkozik a történelmi verseny iránt.

A Katedra Történelemverseny szerkesztőjeként még viszonylag rövid pályát tudhatok magaménak: ez a harmadik évem, amelyet a verseny szerkesztésével töltök. Ezalatt az idő alatt terítékre került a magyar történelem mintegy 4 évszázada, a nemesi rendi felkelések korával bezárólag. S hogy történelmi korszakaink sorát ne számkítsuk meg, jövő évi tervem a Rákóczi-szabadságharc eseményeinek és hátterének feldolgozása. Bízom benne, hogy hasonló lelkesedéssel és elszántsággal tudjuk még sokáig együtt vinni a Katedra Történelemverseny szellemiségét.